

kat – ten – tijd {de; m (grammaticaal) v (semantisch)}

1 tijd van/voor katten

2 periode, meestal tussen januari en augustus, wanneer de dagen lengen en kattinnen krols worden, wat zich uit in aanhankelijkheid en het in de lucht steken van het achterwerk, vaak gepaard gaande met overdadig en klaaglijk miauwen

3 periode waarin bronstige en door lust geleide katers vaker onder auto's terechtkomen

4 een dag uit het leven van de gereserveerde Severine en de verwarde Fauve, twee vrouwen die vandaag niet gaan werken omdat ze toekijken hoe een van hun negen levens stilaan op zijn einde loopt

Homo homini lupus
FELES

Plautus
Ellen

Severine

IK STA TE STAREN naar mijn voeten in de doorweekte slippers in het natte gras. Als ik me omdraai en naar ons huis kijk, kan ik mijn voetstappen in de platgedrukte sprietten helemaal volgen van aan de schuifdeur in de keuken tot hier, aan de rand van de wei. De zon is nog maar pas op en ik heb mijn eerste mail, vol onwaarheden, al verstuurd. Ik heb ze laten weten dat ik van thuis uit zou werken vandaag. De gedachte om iets te vertellen dat korter bij de waarheid lag, is zelfs niet in me opgekomen. Ik had kunnen zeggen dat ik ziek was, dat was ook een manier geweest om te beschrijven dat ik me doodmoe voelde, dat ik op de bedrand een gevecht had moeten leveren om mezelf ertoe te brengen op te staan en de kamer uit te stappen. Maar dat heb ik hun niet verteld, dat zou als een teken van zwakte gezien worden. Daar zitten ze al lang op te wachten. Ik gun het hun niet.

Misschien stellen sommigen zich vragen omdat de mail al om halfvijf deze morgen verstuurd werd, tenminste als ze de moeite zouden nemen om naar het uur van verzending te kijken. Dat doet niemand. En dan nog zouden ze gewoon denken dat ik een nachtraaf ben. Dat ben ik niet. Ik zie mezelf eerder als een extreem ochtendmens, eentje die, in tegenstelling tot de voorbije dagen, zo goed als geen slaap nodig heeft. Ik hou van die momenten wanneer ik al klaar ben en de tijd kan nemen om te kijken hoe de rest van de wereld nog wakker moet worden, wanneer ik het gevoel kan hebben dat ik even helemaal alleen op de wereld ben. En dan glimlach ik meestal, maar niet vandaag.

Willem stelde een paar maanden geleden voor om op citytrip naar New York te gaan.

‘The city that never sleeps,’ voerde hij aan als argument. Hij zei het zo enthousiast en ik besepte dat hij ervan uitging dat het cliché

voor mij een positieve connotatie had. Dat had het niet, een constant razende en hyperactieve stad is voor mij een verschrikking. Willem kent mij niet.

Zelfs hier is het een illusie dat ik de wereld even voor mij alleen heb, maar hier is het makkelijker ze in stand te houden. Ik hou de te hete kop koffie met mijn twee handen vast en ruik eraan, dat doe ik altijd, misschien vanuit een andere illusie, namelijk dat hij waardevol is omdat het zoveel moeite kostte om hem te fabriceren. Want neen, het zetten van mijn eerste kop gebeurt nooit in kalmte en sereniteit. Meestal sta ik als een bouwvakker te vloeken en op de designespressomachine te slaan, in de ijdele hoop het procedé te vereenvoudigen. Ik koester vaak ijdele hoop. Zo had ik misschien ergens ook verwacht dat het Italiaanse kreng mijn leven makkelijker zou maken, het heeft genoeg gekost. En opeens kreeg ik een soort van openbaring. Mensen hebben er zoveel voor over, tijd, moeite en geld, om dingen te vergaren die hun leven moeilijker maken. Ze willen gigantische auto's die nergens te parkeren zijn en met al hun pk's maar niet onder de toegestane snelheid willen blijven. Ze willen grote kasten van huizen om de burens jaloers te maken, zonder dat ze in staat zijn ze te onderhouden. De kasten, niet de burens. En ik, ik wil espressomachines en schoenen met hoge hakken en rode zolen om de wereld te laten zien dat ik dat allemaal kan betalen, dat ik de wilskracht heb om erop te blijven staan en het karakter om de klompvoeten erbij te nemen. Mijn moeder tot slot, wou kinderen waar ze niet voor kon of wilde zorgen.

Als ik naar de koeien kijk, dan stoppen mijn gedachten. Er staan er meer dan dertig op de wei achter ons huis. Willems moeder zei dat dat rustgevend zou zijn, het zicht op de kauwende beesten. Dat is het niet. Ik word er vaak depressief van wanneer ik zie hoe ze staan te wachten, een heel leven lang, tot ze naar het slachthuis gevoerd kunnen worden. Soms kruipen ze ineens op elkaar, zijn ze zelfs bereid tot een homofiele neukpartij, gewoon om de saaiheid te verdrijven of om hun lot te negeren, een verontrustend mense-

lijke actie. Een paar weken geleden brachten ze me aan het huilen, niemand heeft het gezien. Ik had al een paar uren staan kijken hoe het onweer kwam opzetten. Ik kon de donkere wolken zien komen aanrollen, kilometers ver over de velden. De lucht werd zwarter en zwarter, de regendruppels vielen en ze stonden er nog, verlaten en mistroostig in de wei. Bij de eerste donderslag veerden ze op en liepen allemaal naar die ene boom op de wei om daar samen onder te schuilen. Het had iets van een zelfmoordpact.

De burens zijn al lang op. De koeien werden gevoederd en Marie laat de laatste groep op de wei. Marie. De ongecompliceerde, wilde boerendochter. Ik denk dat het voor een groot deel authentiek is, al heeft ze haar imago waarschijnlijk ook wat gepolijst, zoals ik dat doe met het mijne. Ik heb er meer werk aan gehad, dat wel.

Als laatste komt Bonnie het gras op gewaggeld. Bonnie is mijn koe.

‘Hallo,’ zingt Marie en ik zie hoe ze over het oor van Bonnie aait. Bonnie is het enige rund zonder oorplaatje. Ze bestaat niet voor de vleesindustrie, ze is een soort van huisdier. Een vaars zal ze nooit worden.

‘Zeg eens dag tegen de mama,’ zegt Marie op een nog zangeriger toontje.

Mama.

Ik laat het passeren. Het is nog te vroeg. Het evenwicht is te broos hier, het chroomlaagje over de mesthoop te dun om er een punt van te maken.

Hier. Over de grens, in Wallonië.

Ik lach nietszeggend, nip van mijn koffie en draai me om, weer naar ons huis toe. Een rode kubus in een groen landschap. Het is alles wat ik ooit gewild heb, meer dan waarvan ik ooit gedroomd heb. Het is nog steeds niet genoeg. Willem zegt dat ik overweldigd ben. Dat hoop ik. Ik vrees dat het iets anders is, dat het een gebrek aan een project is, een onmogelijkheid tot groei, de vrees om vast te zitten.

Straks komt de poetsvrouw.

Ik had nooit gedacht dat ik er ooit een zou hebben. Als ik als poetsvrouw had kunnen werken, dan had ik al meer bereikt dan wat er ooit van mij verwacht werd. Maar dankbaarheid verveelt snel. Willem zegt dat ik van poetsvrouw wissel alsof het om een paar schoenen gaat. Hij heeft misschien wel een punt, maar zoals zo vaak ziet hij de hele waarheid niet. Het is niet simpel om een goede werkster te vinden, zeker niet een die aan mijn normen voldoet. Die normen zijn misschien wat ongewoon. Ik wou dat ze me Frans leerden, dat was mijn hoofddoelstelling. Het feit dat ik die taal voor geen meter spreek, is een van de belangrijkste factoren die ervoor kunnen zorgen dat ik op professioneel vlak door de mand val. Ik had gehoopt dat ik de taal zou leren alleen al door hier te wonen, dat was een misrekening. De eerste keer dat we naar het huis kwamen kijken, waren we nog niet uit Willems auto gestapt of de boeren kwamen de straat al op gerend.

‘Bonjour, nous sommes des Flamands,’ riep boer Rik, alsof hij een communautair punt wou maken.

‘Wij ook,’ zei Willem en hij gaf hem een hand terwijl mijn plan in duigen viel.

Het zou dus de taak van de huishoudster worden om me taalles te geven.

Toen ik het poetsbureau belde, loste ook het laatste sprankeltje hoop op in de zogezegd gezondere Waalse lucht. Ik had mijn achternaam nog niet volledig uitgesproken of de vrouw aan de andere kant van de lijn schakelde al over op gebroken Nederlands.

Ik legde uit dat ik een Franstalige werkster wou. Ze begon te drammen dat zij ook perfect voor een Engelstalige of zelfs Nederlandstalige hulp kon zorgen. Het was moeilijk om het mens aan haar verstand te brengen wat ik nu eigenlijk bedoelde.

‘Nee, mevrouw, ik zou graag een geduldige, Waalse vrouw hebben,’ zei ik.

Dat wicht begon te kakken over racisme en dat het niet kon dat ik zo uitdrukkelijk om een blanke had gevraagd. Dat had ik niet

gedaan, het maakte mij geen zak uit welke kleur ze had, als ze maar in het Frans doddelde. Ze stuurde me Jenny.

Jenny leek op een Italiaanse matrone en sprak iets wat op Frans leek. Op dat vlak voldeed ze dus. Ze praatte onophoudelijk over haar zeven kinderen en de beslommeringen van het leven. Wat ze niet deed, was poetsen. Deels kon ik dat door de vingers zien, ware het niet dat ze het grootste deel van haar lopende uren als een ketter onder de dampkap stond te paffen, terwijl ze wachtte op haar zoveelste espresso. Toch denk ik dat ze dacht dat ze haar best deed. Ze lachte vriendelijk wanneer ik vroeg of ze reuzen nodig had om de wc onder handen te nemen en zei moederlijk dat handschoenen zouden volstaan. Ze raadde me aan de futur simple en de imparfait te laten voor wat ze waren en me te behelpen met de futur proche en de passé composé. Daar kon ik wat mee. Als ze die hersenbloeding niet gekregen had, dan werkte ze hier waarschijnlijk nog.

Mandy was de volgende. Ik zat op het toilet toen ze aanbelde, maar ze gaf niet op. Drie, vier keer ramde ze met haar vinger op de drukknop. Toen ik de deur opendeed, zag ik alleen strooien haar, piercings en bubbelgum. Ze drukte haar sigaret uit op de blauwe steen en liep langs me door de hal in.

‘Bonjour, madame,’ zei ze blazend en ze krabde als een bezetene door haar zwarte uitgroei. Ze bleef staan kauwen en stond me even als een koe met open mond aan te staren.

‘Oeh, ça pue,’ snoof ze, toen ze de wc passeerde.

Dit kon werken.

Terwijl ze mijn parketvloer met een schuurborstel te lijf ging en het marmer op de vloer stofzuigde op de tapijtstand, kwetterde ze tuttefruttend over hoe er op de Walen neergekeken werd door de Fransen en over hoe die haar en haar moeder vuile Walen hadden genoemd toen ze op een terras in Calais ‘un coca’ aan het drinken waren. God weet wat ze daar te zoeken hadden.

Toen ik haar na enkele maanden zei dat ze de overall van Willem op ‘soixante-dix degrés’ moest wassen, antwoordde ze enkel met

‘putain’. Ik vond een roze kauwgom in mijn Louboutins en dat was het einde.

De madam van het bureau nam wraak nadat ik de ongetwijfeld meest typische Waalse uit haar personeelsbestand buitengebond had. Ze stuurde me Lakeesha, een moddervette zwarte die fysiek niet in staat was emmers, stofzuigers en ladders naar de eerste verdieping te dragen. Dat moest ik doen. Lakeesha leerde me vooral veel over de mentaliteit van over de taalgrens. Ze brabbelde in een onverstaanbare Congolese variant en schakelde te snel over op het Engels.

‘I need the job to pay for doctor, the work is heavy for my knees, they are broken,’ zei ze toen ze zichzelf omhooghees aan de reling en ik met een emmer in de ene en de stofzuiger in de andere hand achter haar aan slenterde.

‘But my moma said it is not normal, I work for woman that do nothing and is home all day.’

Ik had kunnen zeggen dat ik werkte, dat het voorschot voor dit huis uit mijn zak gekomen was, maar ik deed het niet. Ik zei haar wel dat dit niet ging werken. Ik kan niet goed overweg met stereotypen, ze mocht voor mijn part thuis ook nothing gaan doen.

Toen kwam Loïc. Hij zag er verdacht hetero uit en hield zich het liefst van al bezig met het afrijden van het gras en het samenbinden van het karton. Hij droeg houthakkershemden en lederen laarzen, die hij altijd op de deurmat inwisselde voor afgetrapte Converse-sneakers. Zijn armen waren volledig getatoeëerd en zijn donkere haar kamde hij met kilo’s gel naar achteren.

Hij wist van aanpakken. Tijdens de pauzes dronken we koffie op het terras waar we rokend over de koeien praatten. Hij had de subtiliteit om de woorden die ik fout uitsprak of gebruikte in een volgende zin correct te gebruiken. Daar hield ik van. Toen ik hem daar een keer op aansprak, zei hij dat hij altijd al graag onderwijzer had willen worden, het was er simpelweg nooit van gekomen. Ik zei dat hij mij Frans kon leren. Hij had nood aan projecten, dacht ik, net als ik.

Loïc gaf me lijstjes die ik moest leren. Insecten, bloemen, weersomstandigheden, boerderijdieren. Op een warme zomerdag verzon hij een spel. Ik zat koffie te drinken op het terras. Loïc stelde me vragen en als ik een fout antwoord gaf, richtte hij de tuinslang die hij gebruikte om het terras te schuren in mijn richting. Rik schudde zijn hoofd, Marie keek naar mij met een blik vol bewondering, afschuw en jaloezie. Het interesseerde me weinig wat Willem hiervan zou denken, ook al wist ik ergens wel dat dit fout zou kunnen gaan.

Loïc was netjes en hij poetste goed, al vond ik het verdacht dat hij ook de inhoud van de nachttafels onder handen nam. Ik zei er niks van, ik vond het nog wel aandoenlijk en sexy dat hij door de condooms en het speelgoed wou ploegen. Op een dag stuurde hij mij naar de winkel met een in het Frans opgestelde boodschappenlijst. Het ging om specifieke producten voor parket en blauwe steen en het zou dus nodig zijn om aan de verkoper vragen te stellen. We hadden op voorhand geoefend. Toen ik halverwege richting speciaalzaak was, besefte ik dat ik geen geld had. Ik had de dag ervoor van handtas gewisseld en mijn portemonnee laten zitten in de tas die ik in de dressing gehangen had. Toen ik door de gang liep, keek ik de slaapkamer in. Zijn kleren had hij netjes opgevouwen en op de stoel naast het bed gelegd. Hij lag zelf bloot in het midden, met zijn piemel in zijn hand en mijn dildo in zijn gat.

‘Ik ben over een halfuur terug, et tu es parti,’ zei ik in gebrekkig Frans alhoewel ik bewust de beleefdheidsvorm negeerde, ‘et tu peux... soit, pak die dildo ook maar mee.’

Ik denk dat hij mij begreep.

Nu heb ik Molly. De eerste keer dat ze hier was, zat ik aan mijn bureau de boekhouding van het bedrijf te doen. In tegenstelling tot wat Lakeesha dacht, doe ik dus niet niks als ik thuiswerk. Ik had haar geen vraag gesteld, ik was ook niet van plan geweest een conversatie met haar te voeren. Het was genoeg dat ze gewoon deed wat er volgens haar contract van haar verwacht werd. Ze nam haar tijd om de flessen sterkedrank op de barkar naast me af te stoffen,

alsof ze al verlangend uitkeek naar een sessie bingezuipen wanneer ze weer thuis zou zijn.

‘Ik poets eigenlijk niet graag,’ zei ze in gebroken Nederlands.

‘Dommage,’ zei ik en ik lachte.

‘Oui, dommage,’ zei ze.

Ik heb haar graag, ik heb het voor haar eerlijkheid, daar kan ik echt nog wel wat van leren. En elke keer dat ik, zoals nu, hoor dat ze komen aangereden, glimlach ik.

Ik hoor het aan de koeien, ik weet wanneer ze de bocht uit komen nog voor ik ze kan zien in hun gepimpte en opgedreven Honda Civic, Molly en haar ‘copain’. Als hij haar afzet, loopt hij rond de auto, doet de passagiersdeur voor haar open en draait haar dan een tong. Altijd. Dan grijpt hij naar haar kont waarna hij weer instapt om naar zijn werk te rijden in Seraing. Hij begint daar om zes uur en vindt het plezant om zijn lief naar haar werk te kunnen rijden, ook na jaren.

‘Dag mevrouw.’

‘Bonjour, Molly.’